

THEMA EVEN PARKEREN

WWJD?

P. Niemeijer

Het is binnen de kortste keren een rage geworden: armbanden, halskettingen, hangertjes etc. met de letters WWJD. What Would Jesus Do? Doel: het vertonen van het beeld van Christus, het navolgen van Hem en het bevorderen van een bewust christelijke levensstijl.

Het is een aansprekend doel. Als iedereen zich die vraag nu eens stellen zou: wat zou de Here Jezus in deze situatie doen?! Wat zou de wereld er dan anders uitzien!

Zou je deze vier letters 'WWJD' niet een korte samenvatting kunnen noemen van heel het evangelie en de essentie van ons christen-zijn: doen wat Jezus zou doen? Zoiets als Catechismuszondag 1: de kern van ons geloof? 't Is kort, handig en praktisch: wat willen we nog meer?!

EVC

Ik noemde zopas zondag 1. Als je die in een paar letters zou willen samenvatten, zou je iets krijgen als EVC: eigendom van Christus.

Toen ik een paar maanden geleden bezig was met de voorbereiding van een preek over zondag 1, speelden in mijn achterhoofd die letters WWJD. Ik vond het een uitdaging om eens vanuit de invalshoek van die letters naar zondag 1 te kijken. Hoe verhouden die letters WWJD zich nu tot zondag 1? Wat valt je vanuit dat gezichtspunt op aan onze belijdenis van de enige troost in leven en sterven?

Een paar punten wil ik kort aanduiden.

Bij WWJD gaat het om wat *wij* moeten doen. *Wij* moeten doen wat Jézus zou doen. Dat is terecht. De Here stelt ons allen persoonlijk verantwoordelijk voor onze levensstijl. Tegelijk is het belangrijk om hier niet mee te volstaan. Want als er alleen oog is voor onze menselijke activiteit, zitten we voor we het weten in de strik van de eigengerechtigheid. Met alle verdriet en wanhoop die daarbij horen als je je doelstelling niet bereikt.

Kijk je van hieruit naar zondag 1, dan zie je dat daar terdege oog is voor onze verantwoordelijkheid - *wij* zijn van harte bereid om voor de Here te leven -, maar dat in zondag 1 toch vóór en bóven alles belijdenis wordt gedaan van het werk van *Christus*. Híj is immers het onderwerp van zin na zin in antwoord 1: *Hij* heeft voor al mijn zonden betaald; *Hij* bewaart mij; *Hij* geeft mij zekerheid van het eeuwige leven, en *Hij* maakt mij van harte bereid om voor Hem te leven. Dat is de ware evangelische inzet!

WWJD richt vervolgens onze aandacht op wat Jezus *zou* doen in deze of gene situatie.

Kijk je dan in zondag 1, dan zie je dat dáár belijdenis wordt gedaan van wat Christus *gedaan heeft* voor ons en wat Hij *doet* aan ons en in ons. Geen vragen of veronderstellingen, maar werkelijkheden mogen het leven van Gods kinderen stempelen. En daarbij zijn we niet aangewezen op indrukken die wij van Jezus hebben of op voorstellingen die we ons van Hem maken (wat *zou* Jezus doen), maar mogen we ons laten leiden door alles wat Hij ons bevolen heeft (Mat. 28:19).

Bij WWJD wordt Jezus aan ons 'ten voorbeeld' gesteld en gaat het om wat wij 'doen'. Die woorden getuigen van een zekere afstand. Naar een voorbeeld *kijk* je, en je *doet* als Hij.

Wat daartegenover in zondag 1 opvalt, is de sterke verbondenheid en de bloedwarme band tussen Christus en ons. Zijn *liefde* wordt beleden en de relatie die er tussen Hem en ons is dankzij zijn betaling op Golgota. Wij mogen zijn 'schat' (H. de Jong) zijn, in de dubbele betekenis van het woord: zijn kostbaar eigendom én zijn bruid(sgemeente). Hij heeft duur voor ons betaald en is zuinig op ons. En Hij wil eer met ons inleggen: Hij maakt ons *van harte* bereid om voortaan niet maar wat voor Hem te dóen, maar voor Hem te *leven*. Wat heeft de Catechismus hier een diepgang en wat verwoordt hij een rijkdom!

Bij WWJD gaat het erom te doen *als* Jezus. Inderdaad wordt Christus in de Schrift meer dan eens aan ons ten voorbeeld gesteld. We worden gewezen op de gezindheid van Christus die zijn hemelse heerlijkheid aflegde om ons los te kopen (Fil. 2) en op de manier waarop Hij zijn lijden onderging en ondanks alle aangedaan onrecht niet terugschold (1 Petr. 2).

Toch wordt in de manier waarop Christus ons ten voorbeeld gesteld wordt, het essentiële verschil tussen Hem en ons in de Schrift nooit ontkend. Hij bezat van eeuwigheid hemelse heerlijkheid. Hij vernederde Zich dieper dan een van ons ooit zou kunnen. Zijn volmaakte gehoorzaamheid was betaling en deel van zijn Middelaarswerk. Als wij ons dan ook aan Hem hebben te spiegelen en naar zijn beeld vernieuwd worden, dan blijft Hij wel de *Christus* en wij *christenen*. Nergens doet de Schrift het voorkomen alsof wij allemaal kleine '*christusjes*' zouden moeten worden. Ons christenleven hoeft zich niet te kenmerken door de jacht of de kramp om als Jezus te zijn, maar door een dankbaar en blij leven voor Hem. Ja inderdaad, niet *als* Hij, maar *voor* Hem. Een prachtige en afgewogen formulering van de Catechismus! Die je pas goed opvalt als je er eens iets anders naast zet.

Geloven met het hart

Ben ik nu *tegen* WWJD-bandjes en -hangertjes?

Dat vind ik eigenlijk niet zo'n belangrijke vraag. Want het gaat er niet om waar we al of niet 'tegen' zijn, maar om waar we 'voor' zijn.

Juist met die letters WWJD in mijn achterhoofd, ben ik zondag 1 met nieuwe ogen gaan lezen. En heb ik ontdekt dat, als je wat om hals of arm wilt 'binden' (vgl. Deut. 6), er een mooiere afkorting is dan WWJD: EVC, eigendom van Christus.

Mooier. Niet gemakkelijker. Want 'EVC', dat zeg je niet zomaar van jezelf. Al is het de belijdenis die je in de kring van Gods verbond al aan kinderen mag leren (de Catechismus is het leerboek van de kerk voor haar jeugd!), het is niet iets van rages en massaproductie. Met EVC *belijd* je wat! Belijd je, als het goed is, wat je *geloofd*.

Als u mij nou vraagt waar ik vóór ben, dan is dat: méér dan WWJD, zelfs méér dan EVC op onze polsen of om onze hals. Want uiteindelijk past het evangelie niet 'op een stuivertje'. En uiteindelijk vraagt de diepgang en de heiligheid van het evangelie om niet minder dan heilige *eerbied* en *innerlijke* toewijding: christelijke authenticiteit.

Waar ik vóór ben? Dat zondag 1 ons en onze kinderen *in het hart* geschreven staat. Ik spoor mijn catechisanten dan ook niet aan om van alles om te hangen. Daarin laat ik ze vrij. Maar ik laat ze wel aan het begin van ieder cursusjaar, wat de stof van dat jaar ook wordt, zondag 1 leren. Dat doe ik in de hoop en met het gebed dat de Here dat simpele middel wil gebruiken om kinderen te doordringen van hun rijkdom en hun verantwoordelijkheid in Christus. In dat verlangen zijn we toch allen één? En daarom bidden toch dominee én ouders?!